

Μ. ΠΙΕΡΡΗ.

Ἀνάγλυφον Κας Ι. Π.

οὔτον ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ τυχόντος. Ἀλλὰ σεῖς εἴσθε ζωγράφος πεφνημισμένος καὶ θαυμάζω πολὺ τὸ τάλαντόν σας. Πολλάκις ἠθέλησα νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ πάντα, διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων. Ἀνέβαλλον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ὁμιλήσω. Μετ' ὀλίγον ἐγκαταλείπω τὴν Εὐρώπην καὶ μάλιστα ἤρξαμαι πολὺ. Αἱ ἀποσκευαί μου εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Ἴδου τί πρέπει νὰ μάθητε... Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου, τὸ ἀπέναντι τοῦ καλλωπιστηρίου σας βλέπω... σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν, ὅταν ἐξέρχεσθε, τὸν ὑπὸν ὑπὸν σας ὅστις καθαρίζει τὸ στόμα του μὲ τὴν ψήκτραν τῶν ὀδόντων σας... Μὰ δὲν εἶνε τρομερὸν αὐτό; Εἰπέτέ μοι; Ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Καὶ τώρα, χαίρετε κύριε!

... Ὁ Ἐδουάρδος Λουζερνιέ δὲν πιστεύει πλέον εἰς τὸ μειδιᾶμα τῶν νεαρῶν γυναικῶν, αἵτινες κατὰ τὰς ἐαρινὰς ἐσπέρας ρεμβάζουσιν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν.

(Jean Ricard)

Ἐν Σμύρῃ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΑΗΣ

ΓΡΑΦΤΟ

Ξέρεις; Μοῦ τῶν γραφῶ πῶς θὰ πεθάνω
Μιὰ στρίλα, Μάγισσα καταραμένη,
Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ μνημα μὲν ἐπάρω
Θεὶ γὰρ ἡ ἀγρόμπελη ἀνθισμένη.

Τὸ μητρικὸ θὰ τὴ θεριέῃ κλάμμα.
Θεὶ γὰρ σκεπάσῃ ὅλο μὲν τὸ μνημα,
Καὶ στὴν νυχτιάς τὸ πλάνημα, ἀντάμα
Θεὶ γὰρ χεῖσαι μὲ ἄλλοτε ὃ χρῆμα!

Στὰ πράσινα θὰ γέροντες τὰ κλαδιά της
Καὶ στὴ θεοῦ τοῦ ξένου τὴν ἀγκάλη.
Θ' ἀκούῃ ἡ ψυχὴ μου στ' ὄνειρό της
Τὴν πύρινη τοῦ ξρωτός σας πύλη.

Θεὶ γὰρ ξυπνήσω στ' ἄπειρα φιλιὰ σου,
Κάποια προὐ τοῦ τάφου θὰ μὲ σφύρη
Με τὴ σαπίλα ὅλη μου σιμά σου,
Με τῶν νεκρῶν μαζί τὸ παρηγῶρι.

Με τὴ γλυκιὰ φωνὴ θὰ ἐνθουσίῃς
Τοὺς τόσους ὅρκους ποῦ λέγεις σ' ἐμένα...
Τοὺς ὅρκους ποῦ θεοῦ γὰρ μαγνητίζεις
Συνεῖθις, τῆς Μάγισσας ὡ γέννα!

«Πρώτη φορὰ ἀγάπησα, ὦ πρώτη»,
Θὰ λες σκυρτά, μὲ σταυρωμένα χέρια
«Ὁρκίζομαι στὴν τόση μου τὴν ρεῖδη,
Στὸν οὐρανὸ, στὴν Παναγιά, στ' ἀστέρια!»

«Τὸ ξέρω, δὲν θὰ βρῖσκεται κανένας
Πάνου στὴ γῆ γὰρ γὰρ σὲ μαρτυρήσῃ»,
Κάποια προὐ θὰ πῇ καὶ ἐνας-ἐνας
Ἀπ' τοὺς νεκροὺς στὸ χῶμα θὰ γυρίσῃ.

Θὰ μὲ θωρῇς μὲ μάτια φλογισμένα
Ἀκίνητος γὰρ στέκωμαι μπροστὶ σου,
Καὶ τοῦ δεντροῦ τὰ ἀνθὰ ἐνα-ἐνα
Θὰ πέφτουν στὰ μαλλιά κι' ὀλόγυρά σου.

Θὰ σκοῖζ' ἡ κουκουβάγια ἐκεῖ πέρα.
Πυκνὸ μὲ μῦς σκοτάδι θεὶ γὰρ πέση
Καὶ στοῦ βορῆ τὸν ἄγριο ἀγέρα
Κ' οἱ δνὸ θὰ κλισοῦμε ἀπ' τὴ μέση.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν μυστικὴν τρομάρα
Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ γὰρ σὲ σώσῃ
Θάρρη ποτάμι ἄγριο μ' ἀντάρα
Μακρὰ σὲ ξένη γῆ γὰρ μῦς ἐνῶση.

Κ' ἐνα προὐ στὸ ἔρμιο ἀκρογιάλι
Τρία χορμιά θὰ βροῦνε ξαπλωμένα,
Τὸνα γὰρ γέρον στ' ἄλλου τὴν ἀγκάλη
Τὸ τρίτο στὰ νερά τὰ βουρλωμένα.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΒΕΝΕΤΑΣ

